

Патријарх Порфирије: Наша вера је вера заједнице, вера као поверење у Цркву чија је глава Христос

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије служио је 31. јула 2022. године свету архијерејску Литургију у цркви Светог Александра Невског у Београду.

Саслуживали су протојереји-ставрофори Видан Томанић и Димитрије Касапис, протојереји Јован Гардовић и Бранислав Јелић, јереј Бранислав Кеџић, протођакон Радомир Врућинић и ђакони Ђорђе Петровић и Александар Секулић. У току свете Литургије, Патријарх је рукоположио ђакона Александра Секулића у чин презвитера.

У наставку доносимо беседу Његове Светости Патријарха г. Порфирија:

У име Оца и Сина и Светог Духа. Браћо и сестре, и данашња јеванђељска прича, као израз речи Божје, сама по себи је јасна. Није неопходно да

додајемо нека нова тумачења и да развијамо мисао која је записана у Јеванђељу, али свака реч Христова јесте подстрек да се удубљујемо у тајну вере како бисмо изнутра били просветљивани и преображавани.

У овом одломку из Јеванђеља по Матеју још једампут Господ подвлачи важност вере за наш живот и, штавише, показује да је вера основ нашег живота како су говорили Оци: Онако како верујемо тако и живимо. Дакле, наша вера није напосто наше појединачно мишљење и наш изоловани став, него је наша вера израз воље Божје која се претвара у праксу, у дело у нашим животима. Видели смо да је Господ и овде исцелио болеснике, следе и глуве, демонизованог, али циљ тих исцељивања није био напосто постизање телесног здравља, него пре свега и изнад свега спасење. Зато је вера као поглед на свет, поглед на живот, вера као наше ја, као наше свеукупно биће, као наш животни став нешто што је веома важно, нешто што је почетак и крај сваке наше речи, мисли и покрета. У најмању руку, вера наша као Јеванђеље које је присутно у нашим срцима и пред нашим очима јесте огледало у којем можемо да препознамо своја одступања, своје падове, своје промашаје и своје грехе, а онда попут блудног сина, препознавајући стање отуђености од Бога, пожелимо да се вратимо у Очев дом.

У овој причи још једампут онда када му се људи обраћају за помоћ Господ најпре баш из тог разлога тражи веру и пита: Да ли верујеш да то могу учинити? Тек кад чује: Верујем или макар: Верујем, Господе, помози моме неверју, онда се чудо само по себи збива. Чудо је увек резултат присуства Божјег, присуства благодати Божје, а благодат Божја је непрестано уз нас, поред нас и у нама. Бог је овде увек и свугде присутан љубављу својом. Да би та божија присутност, љубав Његова, сила и снага биле делатне у нашим животима неопходно је да се отвори простор за то присуство, а простор присуства Божјег јесте наша вера. То је онај материјал који ми приносимо Богу, на којем Он онда зида наше спасење својим присуством, благодаћу својом, а пре свега и изнад свега својом безусловном љубављу.

Вера наша је формулисана, исписана и исцртана у ономе што називамо блаженствима. То треба да буде наш портрет, скица нашег портрета. Све оно што налазимо у речи Господњој, у Његовој беседи на Гори, у блаженствима, треба да буде садржај нашег живота, а све то се темељи на вери и на нашем смирењу. Та вера никад није индивидуална, појединачна, самостална. Никад вера није само моја. Онај који мисли да може искључиво и само својом вером, без заједнице са другима, да расте, да се преображава и да бива исцељиван у најмању руку иде погрешним путем. То нам показује толико примера из

Јеванђеља, и фарисеј и старији син из приче о блудном сину, јер и један и други јесу модели оних који су испуњавали споља заповести Божје, али су носили у себи охолост. Носили су у себи осећање да њима припада почаст, да су заслужили да им се диве. Зато таква вера појединачна, самољубива и охола јесте самоизолаторска. Човек је у њој потпуни самац. Он таквом вером осећа да је покраден, јер му све припада, а ипак постоји неко ко није приметио његову величину. Штавише, баш као у причи о блудном сину, иако је имао све, па чак и почаст, старијем сину је засметало што у срцу Очевом има љубави и за другога. Дакле, не вера појединачна, самољубива, горда, која је по правилу на крају фанатична и води усамљеност. То је вера без смирења, вера без поверења у Бога. То је вера која има поверење само у себе, у свој подвиг, у своју страну, у своју чистоту. Вера на коју нас позива Господ јесте вера заједнице, баш онако како смо читали у Јеванђељу прошле недеље када смо видели да је Господ вером четворице, дакле, вером групе, заједнице људи исцелио једног који не верује. Онда треба да закључимо да наша вера треба да буде вера Цркве, вера као поверење у Цркву, јер ту је Христос. Он је глава Цркве. Вера заједнице чини чуда.

Такође, треба да поставимо себи питање: Колика је вера наше заједнице? Колика је вера наше Цркве? У Старом Завету Господ нас поучава, када је хтео да уништи Содому и Гомору због разврата који је бујао тамо, онда је Аврам као праведан, као светитељ Божји, замолио Господа: Немој, Господе, ако има педесет праведника. И Господ рече: Доведи ми их. Не нађе Аврам педесет праведника. Па онда Аврам каже: Ако има четрдесет, да ли ћеш онда помиловати тај град? Хоћу, вели Господ. Али не нађе Аврам ни четрдесет. И све тако је Аврам спуштао број молећи Господа да спасе град ако има десет праведника. Не нађе се ни десет. Дакле, важно је, браћо и сестре, да пониремо у себе, у Јеванђеље Христово, да најпре изнутра тражимо љубав Божју, присуство Његово, јер Он јесте ту. Препознајмо да смо ми љубљени син који је у загрљају Оца безусловно, код кога нема: Волим те ако си то и то или ако испуњаваш то и то. Дакле, браћо и сестре, нека би Господ дао да и ми заједно са овима који су данас, видели смо, исцељени љубављу и руком Христовом и ми кажемо: Да, верујем, Господе, да можеш; да, верујем, помози моме неверју, нека вера моја, вера наша, вера Цркве буде простор Твог присуства, присуства Твоје љубави коју препознајемо у Теби овде и сада и векове векова. Амин!

spc.rs